

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa [...] Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.
przeciwko T. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] adwokatowi P.W. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2017 r. skarżący T. K. powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, dotyczące momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, zależności między wynikiem postępowania o zapłatę i postępowania w przedmiocie „ważności” stosunku prawnego, z którego powód wywodzi swoje roszczenie, oraz kosztów zastępstwa należnych pełnomocnikowi ustanowionemu przez sąd. Wskazał ponadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne, jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowane w skardze kasacyjnej problemy nie czyniły zadość wskazanym wymaganiom. Zostały one sformułowane w istocie wyłącznie w celu weryfikacji stanowiska prawnego prezentowanego przez powoda w toku postępowania, z pominięciem argumentacji przemawiającej za możliwymi wariantami ich rozwiązania, wyjaśnienia, dlaczego ich rozstrzygnięcie miałyby być właściwe z punktu widzenia publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, a także bez odwołania się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i wypowiedzi piśmiennictwa. Problem poruszony w zagadnieniu oznaczonym jako pierwsze odrywał się ponadto od okoliczności sprawy, o tyle, że umowa zawarta przez powoda nie przewidywała spłaty kredytu ratami, według z góry ustalonego harmonogramu, a jej przedmiotem - jak wynikało z materiału sprawy - był kredyt odnawialny, udzielony na okres 12 miesięcy, w formie pozostawionego do dyspozycji pozwanego limitu kredytowego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, który mógł być wykorzystywany w całości lub części przez umówiony czas kredytowania. Celowość zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. uchyla się natomiast od ocen o abstrakcyjnym charakterze, przez co nie może stanowić przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazał również, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co w świetle utrwalonego orzecznictwa zakłada ewidentną wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia, widoczną *prima vista* dla każdego przeciętnego prawnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynikało, aby sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, a zawarte w nim lakoniczne wywody na temat nierozpoznania istoty sprawy zmierzały *de facto* do podważenia ustaleń

faktycznych dokonanych przez Sądy *meriti*, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Na marginesie należało dostrzec, że motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ujawniały w tym zakresie widoczną sprzeczność argumentacyjną, gdyż powołanie się na przesłankę w postaci oczywistej zasadności skargi jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący jednocześnie twierdzi, że wykładnia przepisów, które stanowiły podstawę kwestionowanego orzeczenia, skutkuje powstaniem istotnych zagadnień prawnych wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Stan taki koliduje bowiem z twierdzeniem o oczywistej, widocznej już *prima facie* i bez potrzeby głębszych dociekań, wadliwości kwestionowanego rozstrzygnięcia, która jest założeniem przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, niepubl., z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl., i z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.